

מ"ת 56210/08/20 - מדינת ישראל נגד מאיר מאור שוקרון

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 56210-08-20 מדינת ישראל נ' שוקרון
לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
מאיר מאור שוקרון

החלטה רקע ומהלך הדיון

1. עסקין בבקשת המבקשת למעצר המשיב עד תום ההליכים, אשר נלוותה לכתב אישום שהוגש נגד המשיב וייחס לו עבירות של גידול סמים מסוכנים לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים**); החזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7 (א) בשילוב 7 (ג) רישא לפקודת הסמים; והחזקת כלים להכנת סם לא לצריכה עצמית לפי סעיף 10 רישא לפקודת הסמים.

2. בפתח כתב האישום צוין כי ביום 21.5.2020 שכר המשיב יחד עם זוגתו דירה בקרית מוצקין. בכתב האישום נטען, כי ביום 20.8.2020 בשעות הבוקר, נתגלה כי המשיב גידל 42 שתילים של סם מסוכן מסוג קנביס במשקל כולל של 6.66 ק"ג נטו. המשיב הקים באחד מחדרי הדירה מעבדה לגידול סמים, בה הציב מכשירים וכלים המשמשים לגידול סמים שכוללים שנאים, מנורות ובתי מנורה, מפוחים ודשנים. כן נטען בכתב האישום, כי באותו מעמד החזיק המשיב בסם מסוכן מסוג קנביס במשקל כולל של 159.06 גרם נטו וכן כמות נוספת במשקל 78.66 גרם נטו. נוסף לכך, החזיק המשיב משקל דיגיטלי ושקיות חלוקה.

3. אמנם בבקשתה עתרה המבקשת למעצר המשיב עד תום ההליכים, אולם במהלך הדיון התברר כי בקשתה היא לאמיתו של דבר להותרת המשיב בתנאים המגבילים בהם היה נתון בעת הגשת הבקשה (ראו עמוד 7 שורות 8-3 לפרוטוקול). כאן המקום להבהיר, כי בשלב מעצר הימים הורה בית המשפט על שחרור המשיב ממעצר בתנאים מגבילים. בהחלטה שניתנה בתיק מ"י 45306-08-20 ביום 23.8.2020, לפיה שוחרר המשיב ממעצר, נקבע כי עליו להיות נתון במעצר בית מלא בבית הוריו ברחוב יהודה 15/1 קריית ים, בפיקוח הוריו, עד ליום 27.8.2020. כמו כן נקבע כי להבטחת התנאים יחתום המשיב על ערבות עצמית וכן יומצאו ערבויות צד ג' של הוריו בסך 3,000 ₪. לשלמות התמונה יצוין, כי ערר שהוגש על החלטת השחרור לבית המשפט המחוזי נדחה (עמ"י 47059-08-20, מיום 24.8.2020).

4. כתב האישום ובקשת המעצר בהליך זה הוגשו ביום 27.8.2020. באותו מעמד קבעתי כי המשיב יהיה נתון בתנאים המגבילים בהם היה נתון, עד מתן החלטה אחרת, זאת לאחר שעיינתי בעיקרי חומר הראיות וקבעתי כי לצורך

החלטת הביניים עד למתן החלטה סופית בבקשת המבקשת, מתקיימת תשתית ראייתית וכן עילת מעצר.

5. ביום 31.8.2020 התקיים דיון במעמד הצדדים. בישיבה זו לא חלק המשיב עוד על קיומן של ראיות לכאורה. גם לגבי קיומה של עילת מעצר לא הייתה מחלוקת, אך הסניגור טען כי המדובר בעילת מעצר שלא מצויה ברף גבוה. עיקר הדיון התמקד בטענות הסניגור לפגמים שנפלו, לטענתו, בהחלטות הנוגעות להליך השימוע לפני הגשת כתב האישום.

עילת המעצר

6. הסניגור לא חלק על קיומה של עילת מעצר. לנוכח הטענה בדבר עוצמת העילה, אתיחס בקצרה לגווניה של עילת המעצר כפי שהדברים משתקפים מהנתונים המצויים בתיק החקירה. המשיב הוא צעיר, יליד 1995, סובל מקשיים התנהגותיים שפורטו בין היתר בחוות דעת פסיכיאטרית שניתנה בעניינו, שבה גם צוין, כי על פי המדווח סבל מפגיעה שארעה בעבר. מנגד, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי אין זו הסתבכותו הראשונה של המשיב ולחובתו שתי הרשעות - האחת משנת 2014 בהיותו קטין בגין פציעה כשהעברין מזוין והחזקת סכין; והשנייה משנת 2018 בגין איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בן זוג. יצוין כי בגין הרשעתו האחרונה נשפט המשיב לעשרה חודשי מאסר בפועל. מגיליון ההרשעות עולה כי למשיב אין הרשעות קודמות בעבירות סמים. עד כאן בנוגע לנתונים הקשורים במשיב עצמו.

7. לגבי מעשיו של המשיב, כעולה מכתב האישום, העבירות המיוחסות למשיב נוגעות לעיסוק בגידול סמים מסוכנים. לא ניתן לקבל את טענת הסניגור כי המשיב גידל סמים לצריכתו העצמית על רקע הבעיות הנפשיות מהן סובל ובשל כישלונו להשיג קנביס רפואי ברישיון. טענות אלה עומדות בניגוד לנטען בכתב האישום, שעל המתואר בו אין מחלוקת, שבו יוחסו למשיב עבירות של גידול שתילים רבים של קנביס, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית וכן החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית. נוסף לכך, במקום בו גידל המשיב סמים נמצאו משקל דיגיטלי ושקיות חלוקה. בהינתן נתוניו של המשיב ונתוני המקרה, אינני מקבל את הטענה כי עוצמתה של עילת המעצר אינה גבוהה.

הטענות בעניין הליכי השימוע

8. הסניגור מלין על כך כי עובר להגשת כתב האישום לא נערך למשיב שימוע וכי נפלו פגמים בהחלטה שלא לערוך לו שימוע. במה דברים אמורים? סעיף 60א' לחוק סדר דין פלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1980 (להלן: **חסד"פ**) קובע הליך של יידוע על ידי המאשימה ומתן זכות שימוע לחשוד לפני הגשת כתב אישום (ראו: ע"פ 1053/13 **היכל נ' מדינת ישראל** (פורסם בבנו, 23.6.2013) (להלן: **עניין היכל**)). על פי סעיף 60א(א) לחסד"פ **"רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך"**. אין חולק כי בעניינו של המשיב לא התקיים הליך יידוע, והגשת כתב האישום הייתה לאחר שניתן אישור על ידי סגנית ראש יחידת התביעות, לפי הסיפא של סעיף 60א(א) לחסד"פ, אשר מקנה סמכות לראש יחידת התביעות שלא לקיים הליך יידוע

(ובהעדר יידוע אין שימוע) אם "קיימה מניעה לכך".

9. נוכח מצב דברים זה, מעלה הסניגור מספר טענות. הטענה הראשונה כי ההחלטה התקבלה בחוסר סמכות: התקבלה על ידי סגנית ראש יחידת התביעות במקום ראש יחידת התביעות; הטענה השנייה, כי ההחלטה נתקבלה שלא כדין, משום שעל פי הטענה לא ניתנו נימוקים מיוחדים להחלטה על הגשת כתב אישום ללא עריכת שימוע; הטענה השלישית היא כי המבקשת חרגה מהנחיית פרקליט המדינה שמסדירה את אופן עריכת השימוע (הנחיית פרקליט המדינה מספר 14.21 - הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים, עדכון אחרון 8.12.2019 להלן: **הנחיית פרקליט המדינה**)).

10. לפני שנדון בטענות הסניגור נציין כי בדרך כלל מקומן הטבעי של הטענות שמעלה הסניגור בעניין השימוע הוא בהליך העיקרי, משום שטענות הסניגור נוגעות להחלטה להגיש כתב אישום ומכאן שנפקות הדיון היא לגבי כתב האישום שנדון בתיק העיקרי. ניתן אפוא לטעון כי מקומה של הטענה היא בדיון בתיק העיקרי ולא בהליך המעצר (בש"פ 3550/14 **טאקלה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2014)). עם זאת, לשאלה אם כתב האישום שהוגש ללא עריכת שימוע יעמוד על כנו נפקות עקיפה לשאלת המעצר. הצדדים התייחסו לטענות לגופן של דברים וההכרעה בטענה לא דורשת ברור עובדתי, לכן מצאתי להתייחס לדברים כבר בשלב זה.

11. **הגורם המוסמך לקבל את ההחלטה:** על פי סעיף 60א(א) לחסד"פ, ניתן להגיש כתב אישום ללא קיום חובת היידוע (ומכאן גם ללא קיום שימוע), אם החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות כי "קיימת מניעה לכך". בשים לב לעבירות המיוחסות למשיב, הגורם הרלוונטי לענייננו הוא ראש יחידת התביעות. ההחלטה במקרה הנדון לא התקבלה על ידי ראש יחידת התביעות, אלא על ידי סגניתו, עו"ד חגית זמיר. ברם, הנסיבות מלמדות כי עו"ד זמיר, שממלאת מקום ראש יחידת התביעות, הייתה מוסמכת לקבל את ההחלטה. בהחלטה קודמת שניתנה בתיק אחר התייחסתי לטענה דומה ביחס לסמכותה של עו"ד זמיר לקבל החלטה דומה וציינתי דברים אלו, שיפים לענייננו: "**ב"כ המבקשת ציינה כי התפקיד של ראש יחידת התביעות לא מאויש מזה מספר חודשים לאחר שראש היחידה הקודם סיים את תפקידו וחל עיכוב במינויים, על כן הוא מאויש על ידי ממלאת המקום שקיבלה את ההחלטה האמורה. ענייני מינוי והסמכה של בעלי תפקידים ואף קבלת ההחלטה לפני סעיף 60א(א) הם הליכים מנהליים (ראו עניין הייכל) שעליהם חולש המשפט המנהלי. במצב דברים זה בו אין מי שמאיש את התפקיד, הסמכות המנהלית היא למי שמונה למלא את תפקידו (ראו סעיף 16 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981; עע"מ 5575/08 גני מרחביה בע"מ (בפירוק מרצון) נ' רינה תרשיש, פסקאות 12-13 (פורסם בנבו, 1.9.2011); וראו גם פקודת מפכ"ל מס' 2.01.05 שקובעת בין היתר כי תפקידו של ה'סגן' הוא 'למלא את תפקיד המפקד ולהשתמש בסמכויותיו כאשר המפקד נעדר מן הארץ או כאשר נבצר ממנו זמנית, מכלסיבה אחרת, למלא את תפקידו'.**" דבריה של ב"כ המבקשת כי מי שחתום על המסמך הוא ממלא מקום ראש היחידה מתיישבים עם העובדה כי עו"ד חגית זמיר, שקיבלה את ההחלטה, ציינה על האישור כי היא "ממלאת מקום" ראש יחידת התביעות. בהינתן כך ומכח חזקת התקינות של המעשה המנהלי - אין מקום לקביעה כי הגורם המאשר אינו 'ממלא מקום' של הפונקציה הקבועה בחוק. המסקנה אפוא כי ההחלטה שלא לקיים הליך של יידוע ושימוע כאמור בסעיף 60א ניתנה על ידי גורם מוסמך ומכאן שההחלטה ניתנה כדין" (מ"ת (שלום קריות) 14036-05-20 **מדינת נ' מרדכיב** (פורסם בנבו 18.5.20)). מכאן, שדין הטענה כי עו"ד זמיר לא הייתה מוסמכת לקבל את ההחלטה - להידחות.

12. **הטענות לגבי ההחלטה גופה:** אין בידי לקבל את טענת הסנגור כי נפל פגם בהחלטה שלא לקיים הליך יידוע משום שבבסיס ההחלטה לא עמדו נימוקים מיוחדים שהצדיקו הימנעות מקיום הליך שימוע. לשון חסד"פ לא קובעת כי יש צורך ב"נימוקים מיוחדים" כדי להימנע מקיום חובת השימוע. על פי לשון סעיף 60א(א) לחסד"פ, מוסמך ראש יחידת התביעות להימנע מקיום חובת יידוע אם "קיימת מניעה לכך". חסד"פ לא קובע אלו שיקולים ראשי יחידת התביעות לשקול, ונראה כי המדובר בשיקול דעת רחב, שמאפשר שקילת שיקולים במנעד רחב. כמו כן, אין לקבל את הטענה כי נפגל פגם בכך שההחלטה נתקבלה כדי לאפשר למבקשת להגיש כתב אישום לפני שיפוג תוקף התנאים המוגבלים. בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 1049/07 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 22.7.2007) צוינו דברים אלה:

"שיקול הדעת שהעניק המחוקק לראשי התביעה, להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך היידוע, הוא שיקול דעת רחב, המאפשר לכאורה לראשי התביעה להציב במסגרת שיקול הדעת המוקנה להם, גם שיקולים טכניים, בהם, הצורך בהכנה מהירה של כתב האישום כנגד חשודים גם אם אינם הנמצאים במעצר. סמכות זו, כולל, הוראת הפטור הסטטוטורית מיידוע, המעוגנת בסעיף 60א(ז) לחסד"פ לגבי חשודים עצורים, יש להבין על רקע הצורך בהתמודדות התביעה עם מגבלת הזמן שנקצב לה בהגשת כתב אישום בתנאים כאמור, כמו גם, הצורך לזרז את הליכי החקירה של חשוד עצור, שפרק הזמן של 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לעניין תגובה על הודעת יידוע, אינו רלוונטי לגביו".

דומה שאין חולק על כך כי החלטת פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות נתונה לביקורת שיפוטית וביקורת זו צריכה להיעשות במסגרת ההליך הפלילי (בג"ץ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה** (פורסם בנבו, 6.2.2006); והשוו לגבי צמצום עילת ההתערבות של בית המשפט בביקורת על ההחלטה להעמיד לדין - רע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (פורסם בנבו, 5.5.2020)). בית המשפט אמור לערוך ביקורת על ההחלטה, רק אם נמצא בה פגם משמעותי כגון היותה בלתי מידתית או חורגת באופן קיצוני ממתחם הסבירות. עיון בטענות הצדדים מוליך למסקנה כי בנסיבות המקרה לא נפל כל פגם בהחלטה שלא לקיים הליכי יידוע ושימוע. כפי שצוין בפתח ההחלטה, בעת הגשת כתב האישום, המשיב היה משוחרר בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית מלא. התנאים המגבילים נקבעו בשלב מעצר הימים ומעצם קביעתם משתמעת המסקנה כי מתקיימות עילות למעצרו של המשיב (אם כי בעוצמה לא גבוהה שמאפשרים מעצר בית חלף מעצר ממשי). תוקפם של התנאים המגבילים היה עד ליום 27.8.2020 ועל כן המבקשת פעלה והגישה כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים עוד לפני שתוקף התנאים המגבילים פג. בכך אין לראות פסול והחלטת המדינה להגיש כתב אישום בתוך פרק זמן קצר, לפני שתוקף התנאים המגבילים פגו, היא החלטה סבירה (ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 931-07-18 **מדינת ישראל נ' נח** (פורסם בנבו, 26.12.18). בת"פ (מחוזי מרכז) 70364-10-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 16.6.19) (להלן: **ת"פ 70364-10-18**) צוינו, בהקשר דומה, דברים אלו, שיפים לענייננו:

"ההחלטה לפטור מיידוע נסמכה בעיקרה על כך שהמבקש היה נתון באותה עת בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא, אשר היו עתידים לפקוע למחרת היום, וכי לאור נסיבות ביצוע העבירה, היתה חשיבות להגשת כתב האישום במסגרת התקופה שבה היה המבקש נתון בתנאים המגבילים. סבורני כי אין פגם בגישה זו של הפרקליטות. בהקשר זה יש

להדגיש כי המחוקק פטר באופן גורף את הפרקליטות מחובת יידוע במקרים שבהם החשוד נתון במעצר, אך לא עשה כן במקרים שבהם החשוד נתון בתנאים מגבילים. עם זאת, קיימים מקרים שבהם לאור מסוכנותו של חשוד, רואה הפרקליטות חשיבות להגיש את כתב האישום בעוד החשוד נתון בתנאים המגבילים ולבקש את הארכת התנאים המגבילים במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים. מכאן שאין חוסר סבירות בעצם ההחלטה על פטור מיידוע אשר תכליתה להבטיח את המשך קיומם של התנאים המגבילים".

זאת ועוד, עיון בהחלטה שלא לקיים הליך יידוע ושימוע מלמד כי עו"ד זמיר שקלה שיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי בהעמדת המשיב לדין תוך "המשך התנאים המגבילים" שכללו בין היתר את חומרת העבירה, "ההשקעה והתכנון בגידול מסוג זה", הרווח הכספי הצפוי מביצוע עבירות אלו, וקיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית. כן נשקלו נתוניו של המשיב. עמדי שיקולים אלו, לא ניתן לומר כי נפל פגם בהחלטה להעמיד את המשיב לדין בעוד התנאים המגבילים בתוקף, מה שמחייב דילוג על הליכי היידוע והשימוע.

13. **הטענה דבר אי קיום הנחיית פרקליט המדינה.** הסניגור הפנה להנחיית פרקליט המדינה וטען כי המדינה לא עמדה בהנחייה. טענת הסניגור כי המבקשת לא עמדה בהנחיית פרקליט המדינה מקובלת עליו, אולם ממסקנה זו אין לגזור את התוצאה לה מייחל הסניגור.

סעיף 30 להנחיית פרקליט המדינה קובע כלהלן:

"נתקבל חומר חקירה אצל רשות התביעה בעניינו של חשוד המשוחרר בתנאי ערובה שעתידיים לפקוע במהלך התקופה שבין קבלת החומר אצל רשות התביעה ועד לסיום הליכי השימוע, ומצא פרקליט מחוז או ראש יחידת תביעות כי פקיעת תנאי הערובה יפגעו באינטרס ציבורי מהותי, רשאי הוא לראות בכך 'נסיבות המצדיקות' הגשת כתב אישום ובקשה להורות על מעצר או שחרור בתנאים, ללא קיום שימוע, ויתן את טעמיו לכך בכתב.

עם זאת, במקרה כזה, ככלל, תיערך תחילה פנייה עם בא כוחו של החשוד בהצעה כי יינתן הסכמתו להארכת תוקפם של תנאי השחרור בערובה עד לאחר קיום השימוע וההחלטה על העמדה לדין. ככל שתיתן הסכמת בא כוחו של החשוד, תוגש הבקשה המוסכמת בצירוף הנמקה לבית המשפט שהורה על תנאי השחרור בערובה, להארכת התנאים. בהעדר הסכמה יפעל פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות כמפורט לעיל".

הנה אם כן, על פי הנחיית פרקליט המדינה, יש לפנות לסניגור טרם קבלת החלטה על הגשת כתב אישום ללא עריכת שימוע בניסיון להגיע להסכמה על הארכת התנאים המגבילים כדי שיהא בידי התביעה פרק זמן שיאפשר עריכת שימוע. אין חולק כי המבקשת לא עשתה כך וברור כי יש במחדל זה סטייה מהנחיית פרקליט המדינה. המבקשת גם לא הניחה הסבר או נימוק כלשהו מדוע לא נעשה הדבר. חרף עובדה זו, נראה כי אין המדובר בפגם חמור, זאת בהינתן

העובדה כי השיקול שנשקל בסופו של דבר, קרי הגשת כתב אישום לפני פקיעת התנאים המגבילים, הוא שיקול לגיטימי ומעוגן בהנחיית פרקליט המדינה (ת"פ 70364-10-18), וכן הפניה לסניגור הייתה מניבה אחת מהשתיים: או הסכמה להמשך התנאים המגבילים או העדר הסכמה ואז הפעלת הסמכות, ובמקרה זה הסמכות הופעלה כדין מבחינה מהותית. כידוע, לא כל פגם מוביל למסקנה בדבר בטלותה של ההחלטה המנהלית וגם ההחלטה שעומדת על הפרק, שהיא במהותה החלטה מנהלית, כפופה לדוקטרינת הבטלות היחסית (עניין הייכל). בשים לב לכך שהמדובר בפגם לא חמור, אינני סבור כי יש בו, בנסיבות מקרה זה, לשנות מן היסוד את מערך השיקולים שיש לשקול ברגיל.

סיכום ביניים

14. מצב הדברים הוא כלהלן: קיימת הסכמה על קיומן של ראיות לכאורה; קיימת עילת מעצר; ההחלטה להגיש כתב אישום ללא עריכת שימוע התקבלה על ידי גורם מוסמך, ההחלטה סבירה ולא נפלו בה פגמים, למעט פגם קל שהתבטא באי פניית המבקשת לסניגור לפני ההחלטה בדבר העדר השימוע בניסיון להשיג הסכמה על הארכת תוקף התנאים המגבילים כדי שתתאפשר עריכת שימוע.

15. מכאן יש להמשיך ולדון בשאלה אם יש לחייב את המשיב להיות נתון בתנאים מגבילים ומה טיבם של תנאים אלו. בדיקה זו תיערך בזיקה לקביעותי בעניין עילת המעצר.

בחינת התנאים המגבילים

16. בהינתן הראיות לכאורה ועילת המעצר, שעל מאפייניה עמדנו מקודם, נראה כי התנאים המגבילים שנקבעו בשלב מעצר הימים, מאזנים בין עילת המעצר לבין חירותו של המשיב. אין לקבל את טענת הסניגור שנסיבות העניין לא מצדיקות כי המשיב יהיה נתון במעצר בית. עמדנו מקודם, על תיאור המערך שהקים המשיב כדי לגדל סמים מסוכנים שלא לצריכתו העצמית. אמנם, אין המדובר בכמות שתילים גדולה במיוחד, אך עדיין אין לזלזל במערך המתוחכם שהמשיב הקים בביתו לשם גידול סמים והצטיידותו בכלים להכנת סמים שלא לצריכתו העצמית.

17. לצד זאת יצוין כי בהחלטת השחרור במסגרת מעצר הימים לא נקבעו חלונות התאווורות וסבורני כי לאור העובדה כי התנאים המגבילים ימשיכו לחול לתקופה ארוכה, יש מקום לקבוע חלונות גמישים שיאפשרו למשיב יציאה ממעצר הבית לשם התאווורות.

18. לבסוף, מקובלת עלי עמדת המבקשת כי טרם יוחלט על התנאים המגבילים בהם יהיה נתון המשיב, יש לברר אם המפקחים שאושרו לפקח על המשיב במסגרת מעצר הימים, מסכימים להמשיך ולשמש כמפקחים. ואכן, בירור שכזה נערך בדיון מיום 27.8.2020, בו נכחו הוריו של המשיב והביעו את הסכמתם להמשיך ולפקח על המשיב.

התוצאה

19. אשר על כן, אני קובע כי מעתה ואילך יהיה המבקש נתון בתנאים הבאים:

(א) המשיב יהיה נתון במעצר בית מלא, בבית הוריו, ברחוב יהודה 15/1 קרית ים, וזאת עד תום ההליכים בתיק העיקרי.

(ב) בהיותו נתון במעצר הבית יפקחו על המשיב הוריו- גב' לימור שוקרון 038242822 ומר יעקב שוקרון 056615164 (להלן: **המפקחים**), באופן שהוא לא יימצא ללא פיקוח של אחד המפקחים לפחות.

(ג) אני מאפשר למשיב לצאת ממעצר הבית פעמיים מדי כל יום לשם "התאווורות": בין השעות 9:00 עד 11:30 ובין השעות 17:00 עד 19:30 וזאת בתנאי כי במהלך שהותו מחוץ לבית יהיה נתון בפיקוח וליווי צמוד של אחד המפקחים.

(ד) מובהר למשיב כי יציאה ממעצר הבית לשם הגעה לדיונים בבית המשפט בתיק זה ובתיק העיקרי, וכן כל יציאה ממעצר הבית שתאושר על ידי בית המשפט, תהיה בלווי ופיקוח צמוד של אחד המפקחים.

(ה) להבטחת תנאי השחרור בהתאם להחלטתי זו וכן להבטחת התייצבות המשיב לדיונים בתיק העיקרי, יחתום המשיב על התחייבות עצמית וימציא ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים בסכום של 5,000 ₪ כל אחת.

תיק החקירה מוחזר לב"כ המבקשת.

ניתנה היום, י"ב אלול תש"פ, 01 ספטמבר 2020.